

Deia la Mare Teresa de Calcuta

Dll, 30/08/2010 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

«No estic sola, tinc la foscor, la seva obscuritat, el seu dolor, tinc una terrible nostàlgia de Deu. Estimar i no ser estimat, jo se que Jesús es a la unió que no ha estat trencada, la meva ment està fixa en Ell i només en Ell".

Aquests dies es celebra el centenari de la Mare Teresa de Calcuta. Nasqué el 26 d'agost de 1910 a Skopje, a la República de Macedònia que llavors formava part de l'Imperi Otomà en el sí d'una família albanesa. El fet de que pràcticament complíem anys el mateix dia va permetre que em fessin moltes bromes per aquest fet. La mateixa Pilar Miró em deia -a vegades- que era com la Mare Teresa. Ja ho veuen.

Aquella dona, Premi Nobel de la Pau el 1979 fou beatificada per Joan Pau II el 2003, pocs anys després de la seva mort, el 1997. En algunes ocasions em va tocar treballar sobre la seva figura que despertà en mi tota una sèrie d'impressions successives. Des de l'antipatia a la solidaritat, de la simpatia a l'estima. He dit d'ella que era una carca, una fatxa, com ho pensava bona part dels col·legues amb els que treballava. La meva opinió avui ha estat corregida: no comparteixo algunes de les coses que deia però per què hem de pensar el mateix?. Es més, aquestes diferències son tant profundes?. Em sembla que es mes important el respecte, l'estima, l'admiració per la seva entrega, el seu amor envers els que no tenien res. La seva feina era estimar.

Hi ha sants que m'escauen bé, els sento propers. Uns altres no me'ls crec i fins tot en hi ha que em fan riure amb les seves històries i llegendes. Aquesta dona -que sento com a santa encara que oficialment "només" es beata- em deixa bocabadat. Penso com ella que la malaltia mes important en el mon no es la lepra ni la tuberculosi, ni el càncer, ni la sida, ni...L'enfermetat que predomina es no sentir-se estimat, cuidat, abandonat per tothom. Som indiferents a les persones que pateixen, que se senten soles. Ens preocupem de nosaltres, del nostre entorn, però no veiem més enllà.

Jo no vull fer cap panegíric de la Mare Teresa. Hi ha llibres, webs, pàgines innumerables darrera dels cercadors de la xarxa. Vull escriure aquestes ratlles per dos motius que m'impressionen per damunt de tot. El primer, la Mare Teresa ajudava a morir a les persones. Les acompanyava en el moment del traspàs. Els acompanyava per donar-los la mà i que fessin el salt cap la LLum. Diuen que quan Joan Pau II la va visitar a Calcuta i va entrar en una d'aquestes "uvi's" -per anomenar-les d'alguna manera- i es quedà traspalsat. Deia que era una de les coses que mes l'havien impressionat en la seva vida.

L'altre, era el seu patiment per les "foscors" que vivia. Sant Joan de la Creu parlava de les nits fosques de l'ànima, aquelles que viuen persones com la Mare Teresa que creuen en Deu per damunt de tot i se senten abandonades. Fins i tot, en els moments de foscor, posen en dubte l'existència de Deu i que la religió es una invenció humana que no te sentit. Deia que vivia el mateix que Jesús va sentir a Getsemani quan també ell es va sentir abandonat. Uf!!

Qui no ha viscut moments de dubte com aquests, encara que no tinguin res a

veure ni amb Joan de la Creu ni amb la Mare Teresa? Quants dels que creien ara es consideren agnòstics o no creients?. Quan ens sentim sols i poc estimats valorem encara mes les seves paraules. Que era conservadora en algunes coses, que parlava d'una religiositat un tant passada i amb olor de tancat...doncs es possible: cadascú ho viu a la seva manera. Però per damunt de tot hi ha una manera de veure i de viure de Teresa de Calcuta sobre el que no podem dir res. Estimar de veritat sembla fàcil però es el més difícil de tot. Sobre tot, quan es un compromís de vida: mai s'estima del tot. Sempre es pot més.